

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 22. července 2021 v trestní věci odsouzeného [údaje o účastníkovi], o stížnosti odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 17. června 2021, č.j. 6 PP 60/2021-22,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu se stížnost zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že se podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zamítá žádost odsouzeného [celé jméno odsouzeného] o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 let uloženého rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 T 13/2016-246, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 8. 2018, č. j. 55 To 265/2018-274, a v trvání 402 dnů uloženého rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 25. 9. 2012, č. j. 34 T 135/2012-519, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 12. 9. 2014, č. j. 2 PP 205/2014-25, a jehož zbytek mu byl nařízen usnesením téhož soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 2 PP 205/2014-80.

2. Proti uvedenému usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení do protokolu stížnost, kterou následně také odůvodnil. K argumentaci soudu prvního stupně, který mu dává za vinu alkohol, jako spouštěč trestné činnosti uvádí, že celý život alkohol užíval v malém množství, nikdy v životě, natož v opilosti, nikomu fyzicky neublížil. Bohužel spáchal trestný čin pokusu ublížení na zdraví z důvodu napadení kamaráda, kdy zabránil dalšímu útoku na něj a poté, co byl útočník s nožem v jeho blízkosti, tak jej napadl. Trestný čin spáchal v opilosti, a proto absolvoval terapeutický program, aby v budoucnu kontroloval svou agresi a vyvaroval se páchaní další trestné činnosti. V případě podmíněného propuštění hodlá bydlet na adrese trvalého pobytu v Liberci, přičemž práci má zajištěnou ve společnosti v Praze, kde pracoval již před nástupem do výkonu trestu odnětí svobody. Dojíždění z Liberce nevnímá odsouzený jako problém, neboť se bude jednat o krátkodobou záležitost, než si obstará bydlení. Finančně jej zajistí rodina. Odsouzený ví, že má všechny předpoklady k tomu, aby vedl řádný život a bezpečně se začlenil zpět do společnosti. Je si jist, že kvůli sobě a především své rodině již nebude páchat trestnou činnost. Hodlá navázat na život před nástupem do výkonu trestu, budovat si pracovní kariéru, vrátit se k družce a začít žít rodinný život. Kladně souhlasí také se všemi podmínkami státního zástupce a to sedmiletou zkušební dobou, dohledem probačního úředníka a náhodnými kontrolami na alkohol.

3. Krajský soud z podnětu včas a řádně podané stížnosti podle § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, jakož i správnost řízení vyhlášení usnesení předcházejícího, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.

4. V řízení, které vyhlášení napadeného usnesení předcházelo, neshledal krajský soud žádná pochybení. Odsouzený byl k veřejnému zasedání včas a řádně předvolán a bylo tedy zachováno jeho právo na přípravu. Veřejné zasedání proběhlo v přítomnosti odsouzeného, kterému byl poskytnut dostatečný prostor se k věci vyjádřit, a byly provedeny všechny důkazy, které poskytly řádný podklad pro posouzení věci. V souladu s příslušným ustanovením trestního řádu byly čteny žádost odsouzeného, hodnocení věznice, aktuální opis z rejstříku trestů, předmětná trestní rozhodnutí a další listinné důkazy. Vyslechnuti byli odsouzený a vychovatel Mgr. [jméno] [příjmení]. Napadené rozhodnutí bylo řádně vyhlášeno a odůvodněno v přítomnosti

odsouzeného a byl mu dán prostor k vyjádření se stran opravného prostředku. Opis písemného vyhotovení napadeného usnesení byl odsouzenému následně řádně doručen, přičemž také písemné odůvodnění napadeného usnesení splňuje všechny náležitosti předpokládané ustanovením § 134 odst. 2 tr. řádu.

5. Pochybení následně krajský soud neshledal ani po věcném přezkumu napadeného usnesení, neboť ani dle jeho názoru odsouzený v současné době nesplňuje podmínky pro to, aby mohl být z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn.

6. Předpokladem podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je kumulativní naplnění podmínek, jež jsou specifikovány v ustanovení § 88 odst. 1 tr. zákoníku, tzn. vykonání potřebné části uloženého trestu odnětí svobody, polepšení odsouzeného a naplnění očekávání, že odsouzený povede řádný život, jímž se rozumí život bez páčání společensky škodlivé činnosti trestného či přestupkového charakteru. Krajský soud považuje za potřebné zdůraznit, že zákonná úprava institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nezakládá povinnost soudu podmíněně propustit z výkonu trestu odnětí svobody každého odsouzeného, který o takový postup požádá. Naopak soud může, za určitých zákonem specifikovaných okolností, učinit výjimku a přistoupit ke zmírnění trestu v podobě podmíněného propuštění z jeho výkonu. Institut podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není ze strany odsouzených nárokovatelný, ale je prostředkem dobrodiní ve vztahu k pachatelům trestné činnosti, kteří mají snahu po nápravě, došlo k jejich resocializaci a s vysokou mírou pravděpodobnosti od nich lze očekávat, že povedou řádný život. Všechny podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je přitom nutno hodnotit v jejich vzájemném kontextu, nikoli izolovaně, neboť pouze tak lze učinit komplexní závěr stran toho, zda u odsouzeného došlo k naplnění účelu trestu odnětí svobody, tedy jeho nápravě, již před vykonáním celého trestu odnětí svobody a může mu tak být poskytnuto dobrodiní v podobě účasti na institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

7. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování nejprve dospěl ke správnému závěru, že odsouzený již vykonal potřebnou část trestu odnětí svobody, která v tomto případě činí výkon alespoň poloviny uloženého trestu odnětí svobody ve smyslu § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a splňuje tak první (časovou) podmínku pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

8. Krajský soud však také v případě podmínky polepšení zcela sdílí názor soudu prvního stupně, podle něhož nelze v současné době splnění této podmínky konstatovat. Krajský soud si je, obdobně jako soud prvního stupně, vědom vysoce nadprůměrného hodnocení odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody, které vyplývá z hodnotící zprávy věznice. Odsouzený je dlouhodobě (od [datum]) zařazen do I. prostupné skupiny vnitřní diferenciací, získal celkem 7 kázeňských odměn, zatímco kázeňsky trestán nebyl, opakovaně se účastnil extramurálních aktivit, plní stanovený program zacházení a nadto je dlouhodobě pracovníčně zařazen. V jeho prospěch hovoří také absolvování terapeuticko-edukačního programu PDP (poradna drogové prevence), kde pod vedením psychologa řeší problémy s užíváním drog a nadměrným pitím alkoholu. I přes výše uvedené pozitivní skutečnosti na straně odsouzeného je však také krajský soud toho názoru, že odsouzený si stále ještě plně neuvědomuje rizika spjatá s nadměrným užíváním alkoholu, jež je v kombinaci se sklony odsouzeného k násilné trestné činnosti (k tomu viz. níže) zásadním kriminogenním faktorem, o čemž ostatně hovoří i hodnotící zpráva věznice. Z výpovědi odsouzeného při veřejném zasedání, jakož i z obsahu podané stížnosti, v níž odsouzený uvádí, že celý život alkohol užíval v malém množství, nikdy v životě, natož v opilosti, nikomu fyzicky neublížil, je totiž patrné, že odsouzený si dosud zcela nevytvořil patřičný kritický náhled na svůj vztah k alkoholu, plně si neuvědomuje rizika, jež jsou spjata s konzumací alkoholických nápojů, a proto je také krajský soud toho názoru, že je zapotřebí na odsouzeného ještě určitou dobu působit přímým výkonem trestu odnětí svobody, tak aby odsouzený ještě upevnil své postupně získávané pozitivní návyky a plně se uvědomil rizika, jež jsou s nadměrnou konzumací alkoholu

spjata. Potřeba delšího působení přímého výkonu trestu odnětí svobody se jeví o to výraznější za situace, kdy odsouzený stále ještě nepřijal plnou odpovědnost za trestnou činnost, pro kterou byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 T 13/2016-246, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 8. 2018, č. j. 55 To 265/2018-274 (pokus zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1 tr. zákoníku). Z výpovědi odsouzeného totiž vyplývá, že ten své jednání stále ještě vnímá jako důsledek obrany sebe, potažmo svých přátel, a tudíž si stále ještě plně neuvědomuje důsledky a rizika, jež jsou spjata s jednáním, za které byl odsouzen v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 4 T 13/2016, jakož i jeho společenskou škodlivost a neakceptovatelnost. Z těchto důvodů se proto také krajský soud nemůže zcela bez výhrad ztotožnit s výpovědí vychovatele Mgr. [jméno] [příjmení], podle jehož názoru odsouzený v rámci výkonu trestu odnětí svobody více získat nemůže, neboť další výkon trestu odnětí svobody naopak ještě může napomoci odsouzenému k přijetí plné zodpovědnosti za spáchanou trestnou činnost a též upevnění náhledu na svůj vztah k alkoholu, jež je významným kriminogenním faktorem. Ze všech výše uvedených důvodů se proto krajský soud může se závěry soudu prvního stupně stran podmínky polepšení ztotožnit.

9. V návaznosti na výše uvedené nelze ničeho vytykat soudu prvního stupně ani v případě posouzení třetí podmínky nezbytné pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tj. posouzení pozitivní prognózy vedení řádného života do budoucna, neboť vzhledem k nedovršenému procesu polepšení odsouzeného, jakož i míře jeho trestněprávního narušení, jež je dána zjevnými sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti násilného charakteru, nelze v současné době důvodně očekávat, že by odsouzený v případě podmíněného propuštění vedl řádný život. Krajský soud na rozdíl od soudu prvního stupně neshledává za zásadní překážku bránící podmíněnému propuštění odsouzeného skutečnost, že ten by musel za zaměstnáním dojíždět z [obec] do [obec] (tento jev ostatně není nikterak výjimečný), zvláště pokud by vycházel z jeho tvrzení, podle něhož by se jednalo o dočasnou záležitost, než by si v [obec] našel bydlení. Zcela důvodně však soud prvního stupně v souvislosti s třetí podmínkou poukazuje na sklony odsouzeného k páčání násilné trestné činnosti, neboť odsouzený byl, vyjma pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1 tr. zákoníku, za který byl odsouzen v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 4 T 13/2016, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 34 T 135/2012, uznán vinným dvěma zločiny loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jichž se dopustil osmi dílčími útoky. Odsouzený tedy nepochybně disponuje výraznými sklony k trestné činnosti násilného charakteru. Pokud nakonec krajský soud přihlédne, obdobně jako soud prvního stupně, ke skutečnosti, že odsouzenému již bylo v minulosti jednou poskytnuto dobrodiní v podobě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, avšak odsouzený se i přesto ve zkušební době podmíněného propuštění (současně nad ním byl vysloven i dohled) dopustil pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, § 145 odst. 1 tr. zákoníku, nelze za situace, kdy ještě nebyl zcela dovršen proces jeho polepšení, než na něj ještě určitou dobu působit přímým výkonem trestu odnětí svobody. Proto ani dle krajského soudu v současné době nelze žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vyhovět.

10. Pouze pro úplnost krajský soud nad rámec výše uvedeného dodává, že žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nelze vyhovět ani při užití instrumentů specifikovaných v ustanovení § 89 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, neboť tyto instituty v současné chvíli neskytají dostatečnou záruku pro to, aby mohl být odsouzený z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn. Z výše uvedených skutečností vyplývá, že odsouzený má výrazné sklony k páčání násilné trestné činnosti, o čemž svědčí jeho opakované odsouzení pro zvláště závažnou trestnou činnost, a proto za této situace krajský soud zcela sdílí názor soudu prvního stupně, že je nezbytné, aby odsouzený přijetím kritického náhledu na svůj vztah k alkoholu a přijetím plné zodpovědnosti za trestný čin pokusu těžkého ublížení na zdraví, ještě snížil riziko

recidivního jednání, které se z uvedených důvodů stále jeví jako vysoké. Potřeba snížení rizika recidivního jednání na minimální možnou míru se ostatně jeví jako nezbytnou i z toho důvodu, že odsouzený již jednou ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody selhal, když v páchání další trestné činnosti mu nezabránil ani dohled probačního úředníka. I z tohoto důvodu je proto krajský soud toho názoru, že na odsouzeného je nutno ještě působit trestem odnětí svobody.

11. Krajský soud proto s ohledem na výše vyložené důvody stížnost odsouzeného podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu jako nedůvodnou zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Liberec 22. července 2021

Mgr. Denisa Šmídová
soudkyně

Rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. července 2021.